

De heer Taurel kweet zich van die opdracht in een verscheidene pagina's beslaand, in 't fransch gesteld rapport, waarin hij de beide staten, zooals die door den Nederlandschen graveur bij zijn overlijden onvoltooid waren nagelaten, en zooals François de plaat had voltooid, nauwkeurig met elkaar vergelijkt en tot de slotsom komt, dat de voltooide gravure, vergeleken met den arbeid door Couwenberg daaraan besteed, is „een zorgvuldig voltooid naar over het algemeen verzwakt werk”.

* * *

Hein Dekker heeft nog juist den bloeitijd van de lithografie meegemaakt. Hij sprak mij met geestdrift van Moulleron, toen hij zich diens voortreffelijke litho's naar Decamps, Robert Fleury, Delacroix, Jacque en van Gallait o. a. *Art et Liberté* en *arme vioolspeler*, herinnerde. In 1852, op 16-jarigen leeftijd, was hij zijn studie begonnen aan de toen nog in het voormalige Oude Mannenhuis gevestigde Amsterdamsche Academie. Hij

had nog korten tijd den nauwgezetten leermeester Taurel bijgewoond en vaak in bewondering gestaan voor diens portretten van de drie koningen Willem I, II en III. Men verhaalt dat Taurel zoo conscientieus in 't graveeren was, dat hij zich van de verschillende dikten van de vingers van twee handen van één portret, waarvan de eene hand geganteerd, de andere bloot, precies rekenschap gaf door het juist aantal arceeringen, waarvan de gehandschoende vingers er zooveel, de bloote zooveel moesten hebben. Daaruit kan men afleiden de som van arbeid aan zulk een portret besteed. Voorwaar, sommige portretschilders in olieverf loopen er tegenwoordig vlugger over heen. Maar Dekker begon dat langzame voortschrijden op den weg der graveurs-volmaking te verdrieten. Die gladde, peuterige en angstvallige nabootsing in lijnen begon den vurigen jongeling te verdrieten en hij was het volstrekt niet eens met Taurel's meening, dat de lithografie de kunst was, die verscheidene sporten lager dan het graveeren stond. Halverwege liet hij het graveeren in den steek en begon zich

BUURTIJE TE LAREN

ZWARTKRIJTSCHETS